

4. Firma fide credes et confiteberis tantum hospitem in vili pectoris tui tugurio receptum, et sub exiguis sacramenti speciebus delitescentem, esse vere Deum et hominem; Deum ab æterno per omnia Patri æqualem et consubstantialem; hominem in tempore, operantem supremi Numinis virtute; cuius divinitati et humanitati ea omnia competunt quæ credit et docet Ecclesia.

5. Cum in ipso omnium bonorum pignus habeas, ipsius meritis omnia, quibus indiges, dona sperabis et gratiae et gloriae, imo et naturæ, in quantum ad salutem tibi sunt profutura; certo confisus illum promissi suis non defuturum, modo partes tuas expleveris.

6. Quia vero amor amore compensatur, et ipse ineffabili et infinita te prosecutus est charitate, nihil non tentabis ut eum toto corde, tota mente, totisque viribus diligas; gaudebisque quam maxime quod ipsius doles et attributa tante sint excellentiæ, ut nonnisi a seipso possint ex aequo percipi.

7. Infinitam Redemptoris mundi mirare benignitatem, et illam humilitatis abyssum qua in hoc sanctissimo se abscondit sacramento, ut sui ipsius, omniumque quibus affluit bonorum te faceret comparticipem. Humiliare igitur in conspectu Dei tui, at-

tentis peccatis quibus deliquisti, præsenti temporis in quo versaris statu, excelsoque virtutum apice ad quem tendere debueras, a quo tamen longo dissides intervallo.

8. In profundo nihil tui demissus, humiliter agnosce nihil quidpiam penes te esse, quo pro tanto beneficio grates Deo personas; adeoque tenuitatis et indigentiae tuæ tibi ipsi conscius, beatissimam Virginem, sanctos Angelos et omnes Cœlestes in subsidium adhibe tuæ paupertatis, invitando eos ad magnificandum Dominum tecum, et ad exaltandum uno consensu nomen illius.

9. Quoniam vero nec intensissimi omnium Cœlestium religiosi actus ejus sunt dignitatis et valoris, ut tantam Dei erga te munificentiam valeant compensare; ipsum Dei et hominum mediatorem Jesum Christum deprecare, ut sibi vice tua et intra te satisfacere dignetur, omnesque acceptet vitæ suæ labores et angustias, omnia mortis suæ opprobia et tormenta, omnem denique gloriæ suæ excelsitudinem et excellentiam, in dignam pro gratia tibi præstita gratulatiōnem.

10. Ad pedes Domini, cum summo doloris et amoris sensu, provolutus, ignosci tibi suppliciter exora omnes anteactæ vitæ tuæ iniquitates, omnem torporem et negligētiā, omnemque segnitiem et ignaviam qui-

bus in exequendis muneribus tuis et in prosecutione virtutum præpediris; quod quidem ut assequaris, tuas cum ipsius meritis consociabis satisfactiones.

11. Peramanter etiam cum ipso conquerere de quotidianis tuis excessibus, animæque tuæ languoribus et miseriis; ingemisce et dole quod, cum ipse sit qui venerit ignem mittere in terram, nihilque tantopere velit, quam ut accendatur, concretum tamen gelu pectus habeas, et ad ardorem hujus splendissimi solis non liquefias. Roga eum ut perlustret cor tuum et omnia interiora tua, virtusque de eo exeat ad sanandum et vivificandum quidquid morbidum et vitiosum in te repererit.

12. Aperi ei totum cor tuum ea quæ congruit amicum inter et amicum, filium et patrem confidentia, cum ipse horum omnium partes tui causa sustineat. Omnes igitur anxietates tuas et ærumnas, omnes calamitates et angustias, quidquid denique ad salutem tum animæ, tum corporis conferre vallet, illi fidenter expones, certo persuasus eum tibi non defuturum; neque enim amare potest et deserere.

13. Cum eo potissimum fine sanctissimum istud sacramentum sit institutum, ut omnes qui hujus fuerint participes in Jesum transformentur: *Qui manducat me, inquit, et*

ipse vivet propter me (1); per nimiam illam charitatem qua te dilexit, obsecra eum et obtestare, ut omnes virtutes et omnia quibus datur spiritualia dona in te transfundat, et fiat invicem perfecta studiorum, consiliorum, voluntatumque communio; adeo ut quod vivas, jam nos vivas ipse, vivat vero in te Christus.

14. Omnia vite tuæ momenta, sed extremum imprimis spiritum tuum illi commendata, eximiumque istud efflagita perseverantiae donum, quo cætera dona cumulantur; ut moriatur anima tua morte justorum, et fiant novissima tua illorum similia.

15. Nec vero propriis tuis ita intenden-dum est commodis, ut et aliorum obliviscariis pro quibus orandum tibi incumbit: sacerdos est plorare inter vestibulum et altare, et pro omnibus quibus gravatur populus necessitatibus Dominum deprecari. Supplex nimirum a Deo deposces ut sanctissimam Ecclesiam omnium fidelium matrem exaltare et amplificare dignetur; ut ad istius almæ matris sinum omnes errantes hæretici schismaticive revocentur, omnesque infideles, in regione umbræ mortis sedentes, illuminentur. Dominum exorabis ut pastores Ecclesiæ regat et, tueatur; principibus Christianis pacem donet et concordiam; pec-

(1) Joan. cap. 6.

catoribus veram cordis conversionem et remissionem, justisque prefectum concedat et perseverantium, ut omnes propinquos, nefactores, amicos tuos, imo et adversantes tibi, vel eos qui te aliquando molestia afficerunt, vultu sereno et acceptabili respiciat; omnibusque fidelibus defunctis lucem æternam et requiem indulgeat.

His vel similibus exercitiis, prout Religio tibi suggesserit, peractis, cor tuum et sensus externos omni custodia conservare satages, crebrisque per diem piis affectibus, ne tanti memoria beneficij dilabatur, summam Dei erga te dignationem compensare conaberis. Cum autem ea sit humani ingenii conditio, ut illi pretiosiora quæque ex usu vilescant et tedium afferant; ne repetitis semper iisdem actibus fervor languescat charitatis, subjiciuntur tibi quædam meditationes de præcipuis Christi dotibus, quarum sensus si attente et sedata mente ponderaveris, non modicum fructum reportabis.

MEDITATIONES

ANTE ET POST SACRUM,

PRO SINGULIS HEBDOMADÆ DIEBUS.

DOMINICA.

JESUS DEUS NOSTER.

Quis venit? Christus Jesus : Qui est super omnia Deus benedictus in sœcula (1) : Quem constituit Pater hæredem universorum, per quem fecit et sœcula : Qui cum sit splendor gloriæ et figura substantiæ ejus, portansque omnia verba virtutis sue, purgationem peccatorum faciens, sedet ad dexteram Majestatis in excelsis : Qui tanto melior Angelis effectus est, quanto differentius præ illis nomen hæreditavit. Cui enim dixit Deus aliquando Angelorum : Filius meus es tu; ego hodie genui te? Et rursum : Ego ero illi in patrem, et ipse erit mihi in filium. Unde et cum iterum introducit primogenitum in orbem terræ, dicit : Et adorent illum omnes Angeli Dei (2).

Nec minori cultu dignus est Jesus ille noster in Eucharistia, sub speciebus panis et

(1) Rom. 9, 5. — (2) Hebr. 1, 2 ad 7.